

Hensyn til Finantsforvaltningen? — Den eneste virkelige Betyrrelse bestaaer i, at Nøglen er i Repræsentationens Hænder, directe eller indirecte. Skal det være Alvor med en Bevilgning, saa skulle kun de bevilgede Penge udgives; skal det være Alvor med, at Statsudgifterne paa denne Maade controlleres af Repræsentationen, saa maa i Sandhed ogsaa Repræsentationen have Indseende med, at ikke Andet, end hvad der er bevilget, kan komme til Udgift. I denne Henseende har nu Forsatningsudkastet det andet og, som det forekommer mig, meget væsentlige Fortrin. Hvad Revisionen selv angaaer, er den her ordnet ved en Regnskabsret. Jeg skal ikke opholde mig længe ved at udvikle, hvor langt fordeelagtigere jeg troer det vil stille sig for en alvorlig Undersøgelse af Statsregnskabet, at der hos de Mænd, der skulle fremlægge Betænkning over dette, findes fuld Kjendskab til den administrative Revision. Det er Noget, som jeg troer vil være følt paa Rigsdagen, i hvilken overordentlig Grad det er en Ulempe, at denne Kundskab mangler hos dem, der skulle udføre Statsrevisorernes Forretninger, idet de aldrig ville have tilstrækkelig Tid til at røgte det Hver, der er dem overdraget. Men dette skal jeg ikke opholde mig ved; jeg skal blot henpise til, at der skal af denne Institution vaages over, at ingen Udgift afholdes uden i Henhold til Bestemmelserne i § 54. Forsaavidt man nu vil spørge om, hvad det vil sige at vaage over, at ingen Udgift afholdes, saa er der dog anført Noget til Oplysning fra Ministeriets Side; hvad jeg forøvrigt antager strengt taget ikke var nødvendigt; thi for de Fleste, der ere inde i Forholdene, staaer det jo klart, hvad der er sigtet til. Der er jo, som man vil have seet i Landssthingsudvalgets Betænkning, gjort en Henvisning, foranlediget ved den Conference, Udvalget havde med Ministeriet, til den belgiske Regnskabsret og til de Forhold, som der finde Sted. Det er nemlig Meningen, at ingen Anvisning skal kunne honoreres ved nogen Kasse uden at være passeret igjennem denne Institution, Regnskabsretten, og saalænge ikke dette er fastsat, saa ere alle de andre Bestemmelser illusoriske. Jeg troer, at naar man seer disse Bestemmelser i deres

Heelhed, og ikke tager dem enkeltvis eller stykkevis, behøver man ikke at antage, at der er vejet tilbage for de Fordringer, der i Adressen vare opstillede, og jeg paastaar, at med Hensyn til dette vigtige Affnit skal der ikke være Noget til Hinder for, at Udkastet fuldtvel kan sammenlignes med Grundloven, og sammenlignes med den, uden at det geraader det til Skade.

Men nu ville de ærede Medlemmer sige: „Ja, det er godt nok, disse Bestemmelser indrømme vi, ere i og for sig hensigtsmæssige, det er et Fremskridt, der i denne Retning er gjort, men det er en Illusion, thi de handle om Noget, der aldeles ikke træder i Virksomhed; det er netop i den 6te og 7de midlertidige Bestemmelse fastsat, at foreløbigt skal der gives et Normalbudget, ikke ved Lov, men derimod ved Hs. Majestæts Beslutning, og at foreløbigt skal den tilkommende Ret slet ikke være til, men derimod Revisionen og Revisionens Behandling for de administrative Regnskabsreters Vedkommende som hidtil, og Statsregnskabet forelægges Rigsraadet til Betænkning i den Form, hvori det af Kongen approberes.“ (Hør! Hør!) Ja, hør! hør rigtigt efter! Det er da altsaa en ganske anden Tingens Orden, der nu foreligger her end den, der i Forsatningsudkastets Paragraffer er bestemt.

For dem, der formene, at der ikke skulle være Garanti for, at det er Alvor med at gjennemføre Bestemmelserne i Forsatningsudkastet, for dem, der antage, at det skulle være tilfiet ved disse midlertidige Bestemmelser i Udkastet at indsmugle en Tilstand, som man ikke turde vedkjende sig, for dem har jeg intet Ord, deres Paastaande skal jeg slet ikke imødegaae; men jeg skal dog spørge om, hvorledes man da har kunnet tænke sig en Regnskabsret indrettet, hvorledes man har tænkt sig det muligt at faae den indrettet uden igjennem en Lov; og skulle Regnskabsretten vedtages ved Lov, saa maatte man dog vel indrømme, at der maatte hengaae nogen Tid, inden den kom tilfiede. Er det noget saa Besynderligt? Dengang Rigsdagen traadte sammen, havde den da strax faaet den finantsielle Myndighed, som den nu sætter saa høi Pris paa? Udve